

Цариградъ, обаче, по независящи отъ него причини, неуспѣлъ. На всѣки случай неговата политика е — окователенъ разрывъ съ гръцката патриаршия, — никакво споразумѣние съ нея! Прѣзъ 1862 год. Селимински е билъ натоваренъ отъ Букурещкитѣ българи да занесе парична помощъ на Раковски въ Бѣлградъ, дѣто се организираше едно нахлуване на български революционери въ Турция. На Селимински, който се срѣщналъ съ Раковски, не ще да му се е прѣдставила работата твърдѣ прѣлѣсгителна, затова и се завърналъ обратно, безъ да прѣдаде нищо на Раковски, споредъ твърдението на Д-ръ И. Касабовъ. Раковски, като се знае неговия буенъ характеръ, се отнесълъ неприязнено къмъ Селимински и дори, споредъ Касабова, пратилъ двама души свои хора да взематъ паригѣ отъ Селимински, или ако не ги даде, да го хвърлятъ въ р. Сава, но че Селимински се спасилъ съ помощта на руския консулъ. Прѣзъ 1862 г. Селимински, по поканата на Браилската община, написалъ едно изложение по бѣлг. черк. въпросъ, за да освѣтли, по всѣка вѣроятностъ, правата на българитѣ, та да повлияе и на ония българи, които сж държали още за патриаршията. Прѣзъ 1863 год. Браилскитѣ българи, по инициативата на Селимински, избрали тоя послѣдния за прѣдставителъ на българитѣ по тържествата въ Велеградъ и Прага по случай 1000 годишнината отъ въвеждане християнството между славянитѣ. Д-ръ Селимински се явилъ прѣдъ прѣдседателя на комисията — извѣстния Вл. Ригеръ, прѣдставилъ пълномощното си, което било прѣведено на чехски отъ В. Стоянова. Изприщането делегатъ отъ страна на българитѣ направило силно впечатление на чехитѣ. Това обстоятелство издигнало много Браилската българска община. Прѣди да отиде на самитѣ тържества — на 7 юлий въ Велеградъ и на 20 августъ въ Прага — Д-ръ Селимински посѣтилъ Дрезденъ, Липска, Берлинъ, Франкфуртъ, Страсбургъ и Парижъ.